

LA CAMPANA DE GRACIA.

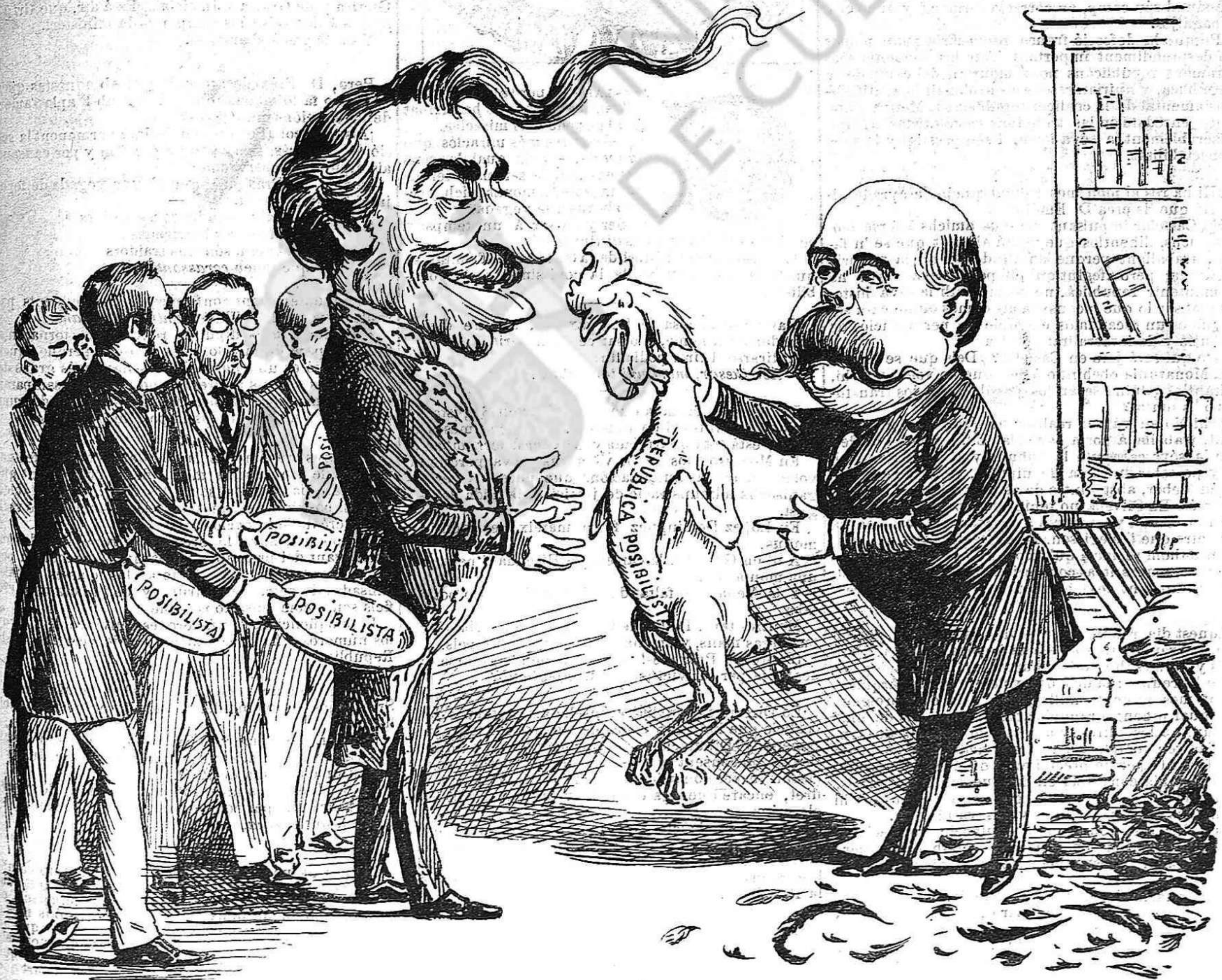
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

Lo gall de la república possibilista

—Tingui, D. Práxedes, ja está plomat: tirl á l' olla y fassin caldo per engreixá á la monarquía

la iglesia, pero més pel gust de alegrarse sentint la música, que pel desitj d' entregarse a la devoció. Lo dia 10 del actual van contreure matrimoni civil un vehi y una vehina del poble, resultant l' acte que se celebra davant del jutge, una manifestació solemne é imponent.

Es veritat qu' en la vila de Amer, hont sempre hi havia hagut dos metjes, ara que no més n' hi ha un y aquest es regidor, ha tingut la barra de demanar una subvenció al municipi, de qual corporació forma part? Es cert que l' apotecari de la mateixa població s' val de un practican de 13 anys d' edat, lo qual té molt escamats als vehins que han de valerse dels seus serveys?

En lo pressupost de la vila de Castelló de Ampurias hi figura una partida destinada a un dependient del secretari. De aquesta manera l' secretari efectiu pot dedicarse a escriure un periódich y a la práctica de l' agricultura, olvidant aquell refrán ampurdanés que diu: «Qui's lloga, sos plahers se joga.» Y per cert que l' seu periódich té molts distraccions, y diu que l' primer de maig passá ab tranquilitat, sent aixis qu' entre ls obrers constructors de un pont sobre l' Muga va haverhi garrotadas; y no diu res quan s' estimba la tartana conductora del correu; pero en cambi recomana als agricultors que quan cavin el blat de moro procurin no malferirlo, perque s' moriria, consell aquest digne de n' Pere Grullo. ¿No valdria més que aquest fulano fés sots de secretari, ja que per aixó cobra y es solviaria a la població l' sou que cobra l' seu ajudant?

En los carrers de Figueras van ser sorpresos dos hermanos del convent de monjas de la Providencia, qu' entre tots dos portaven 42 killos de porch, entrats d' amagatotis y sense pagar drechs. ¿Qué me n' dihen de aquests mistichs matuteros? La Junta de consuims va imposarlos triples drechs y ls hermanos, ab tota la resignació cristiana de que son capassos, varen conformars'hi. Es lo qu' ells devian dir: Més va patir Déu per nosaltres, que nosaltres per las monjas de la Providencia.

LO QUE PASSA

—Ja sabs lo que passa, Tófol?
En Sagasta ens va jurar que, en sent poder, buscaria los medis d' estalviar. Avuy qu' es al candelero y té lo que li convé, diu que las economias per ara no poden sé. No es que l' home s' negui a ferlas; pero opina qu' es precis avants d' intentarne alguna, sospesar ben bé l' pais. ¿Qué te n' sembla d' aixó, Tófol?
—Jo t' retoch!
Que lo que passa aquí a Espanya, jo no crech que passi en lloch.

—Fa una pila de senmanas que l' Congrés está reunit, y en tot aquest temps s' ignora que haja fet res de profit. Discursos interminables y casi sempre bunyols; lutzas sobre si fulano significa naps ó cols. Molta gresca, molta intriga, molt soroll, molt moviment... pero res, res que interessi al pobre contribuyent. ¿Qué te n' sembla d' aixó, Tófol?
—Jo t' retoch!
Que lo que passa aquí a Espanya jo no crech que passi en lloch.

—Don Emili (que Deu guardi) acaba de declarar que apoya a la monarquia y... sempre republica! Los bromistas que l' segueixen, entre crits y aclamacions, han aceptat desseguida aquestas afirmacions. Y tenim que ara com ara los monárquichs posan greix, gracias a uns senyors demócratas que no son ni carn ni peix. ¿Qué te n' sembla d' aixó, Tófol?
—Jo t' retoch!
Que lo que passa aquí a Espanya jo no crech que passi en lloch.

—¿Recordas que l' Sr. Práxedes defensava com un brau aixó que ara aquí apellidan lo *pressupost de la pau*? Donchs després de mil enredos s' acaba de sapigüe que del *pressupost de guerra* no pot disminuhirsén ré. De manera que resulta que, al revés de totas parts, aquí lo únich intocable es lo sou del militar. ¿Qué te n' sembla de aixó, Tófol?
—Jo t' retoch!
Que lo que passa aquí a Espanya jo no crech que passi en lloch.

—Desde fa quinze ó vint dias tenim lo cólera extes per la frontera francesa, y l' govern, res jo no sab res!

Quan ja l' tinguem dintre casa escampat per tots cantons, ¡veurás llavors si n' sab perdre de midas y precaucions!
Quan s' hi es a temps, santa calma ó indiferencia total; quan ja es tart, grans correidissas per veure d' aturar l' mal.
¿Qué te n' sembla d' aixó, Tófol?
—Jo t' retoch!
Qu' es qüestió d' agafá Espanya y tirarla...
—¿Ahont?
—¿Al foch!

C. GUMÁ.

GALIMATÍAS

RA si que ja no sabém ahont som. Hem arribat a un estat tal de desguiterrament y anarquia en las ideas, que las cosas més raras y extravagants se converteixen en posibles. O sinó, calculin vostés mateixos. Ara ls gallegos volen ferse... ¿qué dirian?
—Federal... ó tal vegada socialistas... ó... Res d' aixó: volen ferse *inglesos*; ¡inglesos!
¡Com si a Espanya no n' tinguessim ja prou y massa. ¿Y total, per qué?
Perque l' govern tracta de suprimir la seva capitania general.
¡Ara vejín quina desgracia! ¡Galicia sense capitania general! Ja Corunya privada de veure constantment los dos soldadets colocats de centinella a la porta de l' autoritat militar del districte!
¡Es clar que aixó subleva y obliga a qualsevol poble a ferse inglés, y moro y tot!

La situació actual d' Espanya fa absolutament necessarias las economias. L' hisenda nacional está a l' última pregunta, y si no s' procura donarli una mica de respiro, es fácil que un dia torsi l' coll y no s' aixequi may més.
D' aquesta necessitat tothom n' está convenut. Tothom ho diu:
—Hem de reduhir los gastos, hem de castigar enérgicament lo pressupost. Es precis, es indispensable, es qüestió de vida ó mort.—
Pero quan s' intenta la primera economía, quan lo ministre de la Guerra declara qu' es necessari suprimir unas quantas capitancias generals, los gallegos s' olvidan de lo que havian dit y sense més ni més se disponen a ferse inglesos.
Ja ls agrada que s' fassin economias y que se suprimeixin gastos superfluos; pero no a casa seva. Que s' aboleixi tot, que s' deixi cessant a tothom... pero ¡ay del govern si toca la capitania general de Galicia!... Inglaterra hi guanyará quatre provincias.

Sevilla—un' altra de las *victimias* de las reformas militars—també va a quedarse sense capitania; pero no s' vol fer inglesa, tal vegada troba que l' alegria del Guadalquivir y la tristesa del Tamesis son absolutament incompatibles.
Sevilla acut a un altre sistema: se posa a fer lá pòr. Amenassa als alts y als baixos, y assegura que si se suprimeix la seva capitania general, passarà aixó y alló y lo de més enllá; cosas tremendas.
Llegeixin lo que un diari de Sevilla diu, y horrorízense:
«Los sevillanos apelaremos a todos los recursos imaginables para que no se nos arrebatase lo que constituye nuestra dignidad...»
¡Eh! ¿quin modo d' agafá l' rabe per la dignitat?
«...llegaremos hasta decir que el Trono...»
No s' distreguin, que aixó es bo.
«...que el Trono, tan necesitado de apoyo en estos tiempos de vacilaciones, de tibiezas y de positivismos, puede peligrar...»
¡Apré! ¡Apré!
«...puede peligrar y hundirse en la indiferencia de los que ven con dolor que gobernantes mal aconsejados le enajenan torpemente las simpatias de que goza...»
¡Tot perque volen suprimir la capitania general de Sevilla!

Pero encare hi ha mes: lo periódich sevillá ha pres l' arrencada ab molta furia, y va a parar lluny.
Després de parlar de *peligros* y *hundimientos*, enfosqueix més la veu y diu:
«...vienen momentos de prueba para la nación española...»
¡Y tal! ¡volar suprimir la capitania general de Sevilla!... pero aun creyéndolo y sintiendo los efectos primeros de dolorosas catástrofes...»
¡Anda salero!... ¡jeche V. catástrofes!
«...de dolorosas catástrofes que se avecinan y que es tallarán el día menos pensado...»
Just: lo mateix dia en que s' tanqui la seva capitania.

Després d' aixó, un no sab si riure ó plorar... ó ferse inglés.
Espanya es un *lio* que ni l' Pare Etern podrá arreglar en tota sa vida.
¡Apaga y vámonos!

FANTASTICH.

BADALONA ls comissionats de apremis de l' Arrendataria de las cédulas amenasaren al públich ab un revólver.

A Huelva surten ab escopetas, disparan y fereixen a tres vehins.

Si las cosas van seguint aixis, y l' govern vol fer negoci, casi no li queda mes remey qu' estancar las caixas de mort y buscar un' altra arrendataria que s' encarregui d' explotarlas.

A mes de que ls pressupostos quedarán ab un gran déficit, lo famós Gamazo, al objecte de deixar una senyal perdurable del seu pas pel Ministeri de Hisenda, projecta contractar un empréstit de 760 milions de pessetas.

Proba de la maestría del ministre salvadó: 'ns estronca una sangría, y 'ns talla l' cap en rodó.

—Esperem la crisis pera determinarnos—varen dir alguns elements possibilistas: que assistiren a la reunió celebrada a casa n' Castelar.

Y ha vingut la crisis, y en Sagasta ha dit ab tota franquesa que per ministros no necessita a cap possibilista.

Y ara ls qu' estaban mes impacients, exclaman:
—Vaja, torném a plegar lo tovalló y torném a desplegar la bandera republicana.

Ha dit en Castelar que la República havia de ser conservadora y cristiana.

¿Cristiana?
¡Ah, ja entench! Una República que segueixi punt per punt la Passió y Mort de Nostre Senyor Jesucrist: que l' assotin, la coronin d' espinas, la treguin al balcó y la clavin a la creu.

Y per no ometre l' mes minim detall, no faltarán un Castelar que li posi l' I. N. R. I., com no faltarán tampoch algun Longinos Abarzuza ó Almagro que li dongan la llansada.

¿No veuen? No hi puch fer mes. Los ensotanats de Leon m' agradan.

Si senyors: m' agradan molt per haver decidit que s' negarà sepultura eclesiástica als que al morir están casats sols civilment, y als que se n' vajan a ca n' Taps, si al moment d' estirar la perna, fa dos anys que no han rebut los sacraments.

Ja saben, donchs, lo que han de fer, tots aquells que al durlos al cementiri, no volen que ls capellans vajan al seu darrera a ferlos mal de cap, a encostiparlos ab lo ruixim del salpaser ó a posarlos en perill d' estornudar ab lo fum del encens.

A Málaga aumenta de dia en dia la febre d' emigració. Son molts los que s' venen la poca pobresa que ls quadava, prenent passatge en un barco qualsevol, y jala! cap a América faltan malaguenyos.

Ells ens ensenyan lo cami qu' haurém de seguir tots mes d' hora ó mes tart.

Al últim a Espanya no ha de quedarhi mes que l' element oficial.

Y si volen cobrar contribucions, que se las paguin ells mateixos.

En una reunió de possibilistas, s' está discutint ab molt calor si es més convenient ser ministerial en sech ó xupant alguna cosa.

Hi ha qui defensa l' temperament positivista, dihent:
—Y en fi, senyors: jo me n' hi vaig, y qui no vulga seguir que no segueixi.

—¡Alto!—exclama l' president, qu' es un subjecte molt pintiparat en la seva manera de parlar.— Los acuerdos se han de tomar por mayoría. De otra suerte nos exponemos a provocar *cisne*.

¡Un *cisne* per un *cisma*!

De La Publicidad:

«Sigamos siempre al lado del Sr. Castelar, que es el hábil piloto que dirige nuestra nave.»

¡Ep! Eutenemnos: ¿pilot ó patró Aranya?
Los pilots s' embarcan, y ara, precisament a l' hora del safarranxo, D. Emilio s' ha tancat a casa seva.

Una frase que s' atribueix al emperador Guíllém de Alemania, al veure desfilar las tropas italianas:
—¡Bonich exércit!... Bonich exércit! Cent mil ve-

Notas de la semana

DISFRESSA DEL DIA
Aquests han volgut que tot l' any fos Carnestoltas.

L' ASTRE D' AVUY
—¡No te la cuertes!

LA SITUACIÓ ACTUAL
—Lo nostre ideal es lo pressupost de la pau... sense disminuir los gastos de la guerra.

gadas preferiria tenirlo de cara al davant meu, que al meu costat.

Partidaria de la triple la Italia 's va descrismant... y per rebre aquests piropos la ximple s' está arruinant!...

Supósinse qu' en Cánovas un dia crida a casa, séva als diputats y senadors del seu partit y 'ls arenga dientlos:

—Senyors: es necessari que desde aquest moment se declarin tots vostés republicans. Jo no me 'n declararé, per no desmentir la méva historia; pero vostés declárinse. Votin ab la minoria colicionista; posinse a las ordres de 'n Pi y Margall y de 'n Salmeron; pero no per aixó deixin de ser monárquichs.

Si en Cánovas feya una cosa per l' istil ¿no es veritat que no quedaria altre remey, que cridar al Doctor Esquerdo y dirli:

—D. Joseph: fassi 'l favor de donarli una mirada?

Un recort.

Quan en Castelar vingué a Barcelona, al visitar lo Circul republicá histórich, ahont pronunciá un discurs; un intim amich nostre, al usar de la paraula avants qu' ell, digué:

—Se 'ns acusa de que 'ns acostém a la monarquia. En efecte, 'ns hi acostém com s' acosta l' atleta al enemtch que tracta de derribar.

D. Emilio donant mostrás de assentiment, digué ab vivaes:

—Eso... eso!...

Aixó succehia al any 88.

Y ara hi ha qui 'ns vol fer creure que ja llavoras en Castelar havia iniciat la evolució monárquica, que ha posat de manifest en aquests últims temps.

Es inexacte.

En aquella fetxa—y aixó que llavoras també governava en Sagasta—D. Emilio encare manejava l' ariet.

Auy, en cambi, l' ariet demoleedor s' ha convertit en puntal de la monarquia.

Lo famós pare Jacinto, que tanta brega vá moure, abjurant de la religió católica, casantse y prenent fundar una nova religió, cansat de veure que 'l negoci no li marxava prou bé, ha tornat a entrar en lo gremi del catolicisme, sometentse de nou a la Iglesia incondicionalment.

Per efectuar aquesta evolució, sols una cosa deu ferli nosa: la senyora.

Encare que ben mirat, de la qu' era sa muller pot ferne la séva majordona, y a casa séva tot seguirá de la mateixa manera.

Un xitxaretlo que no tenia sobre ahont caure's mort, feya l' amor a una dona vella y rica.

Y aquesta li preguntava:

—Pero ¿y vosté ab qué conta? ¿qué té vosté?

Lo jove, fentli l' ullet, li responia:

—Una gran... riquesa oculta.

—¿Oculta?

—Si, senyora: la tinch amagada, porque si en Gamazo ho olorava, 'm faria pagar una forta contribució.

Desde qu' estimas a un home los aucllets que criavas, faltats ja del teu carinyo; s' han mort de celos... y gana. S. Urs.

Las personas ab qui 'm faig son altas y distingidas; calculin que totas ellas resultan ser colomistas.

Entre grans crits de la sogra y plorallas de tres nens ja 'ls dich jo, senyors, que a casa sembla pitjor que al Congrés.

Quan eantan los capellans las absoltas per un mort, jo crech que cantan alegres porque 'ls donan un bon sou. J. CASANOVAS VENTURA.

Lo si ahir vares donarme y avuy ja 'm has dit que no: semblas, nena, un niño góttico quan passan a votació. RAMONET R.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Pa-pa-na-ta.
- 2.ª ANAGRAMA.—Tacas—Casta.
- 3.ª GEROGLIFICH.—Per majorals las diligencias.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Baltasaret de Figueras, Un Concejal, Un Fumador, y Dos de casa séva; n' han endavinadas 2 Un Músich desafinat, Barberet y Ll. Mut; y l no més Cisquet Carrera y Fasol, y Lluís Viola y Parats.

XARADA

Es molt hu-quart la Total y de tres-quart carinyosa: —Dos que hi trobo es una cosa: qu' es quart-quart—deya en Marsal. J. BOYA.

ANAGRAMA

Menjant total amañit la filla de 'n Pau Cabot un mocador vá tacarse molt bonich, qu' era de tot. Despres que vá estar total, al tot se n 'va anar depressa y va dir a la minyona: —Total la falta Treseta.

J. D. DOMENECH.

GEROGLIFICH

×
d d d d
FIN
|
LIRA
TI

EUARDO THOMAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Cantor de Bellesguart, Xich de Valls, Ramón P. Rossas, Cisquet Carrera y Fasol, Lluís Blanch, Pau Guerra, Un Fumador, Dos de casa séva, Un Concejal, J. Giné y Morell, Masqueñis del V., P. Giró y B. de V., Chelin, Ramón Ferriol, A. Palau P., E. Serra Terresina, F. Clavell Serra, J. Montané, J. Mongay, J. Tobella, Angel Catalá, Plácido R., N. Ozrage, y Mossén Pau:—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa. Ciutadans V. A. A., Eusebi Torres Padrós, Joan del Portalet, Eusebi Victoria, Eduardo Barbillo, A. Parrenyo, J. Amseram, J. Tous, Emili Revoltós, F. de la Rosa, Noy Petit, Un Pelut, A. Amigó, Baltasaret de Figueras, Hereu de Casa, Noy de Barbará, Joan del Portalet, F. Elias Setmesó, P. Pedragosa y P., y P. Juanico C.:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian. Ciutadans Lluís Salvador: Sentim la desgracia que ha tingut; pero ja comprendrá que 'ls versos no son apropiat pel periódich.—J. Guasch y E.: La poesia no diu res de nou y ademés es fluixa.—J. Pujadas Truch: Li agrahim l' advertencia. De las dos composicions qu' envia, queda acceptada la segona.—Pere Cullerayre: N' acceptém una; l' altra resulta pornográfica.—Salvador Bonavia: La xarada te alguns versos ma: acentuats.—J. Almaliv: Queda acceptat.—Follet: Está molt bé y gracias.—E. Coll: Idem, idem.—Bernabé Llorens: Tindrem present la seva súplica.—Pistacho: No 'ns fá 'l pes.—M. Planas y Eudalt Mar: Han de tenir present que acostuma a ser molt més lo que rebém, que lo que podem insertar.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Assaio, 63.

